

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2023, č. j. CPR-33251-5/ČJ-2023-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 4. 8. 2023, č. j. KRPA-261875-15/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „**prvostupňové**“)

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítl nesprávné vymezení doby protiprávního stavu. Řádné vymezení doby trvání neoprávněného pobytu v řízení o správním vyhoštění označil za základní předpoklad zákonnosti rozhodnutí. Poznamenal, že je mu kladeno k tíži, že jeho neoprávněný pobyt trval 590 dnů, přestože v odůvodnění napadeného je uvedeno, že datem jeho posledního vstupu na území České republiky byl 28. červenec 2023. Neměl by tedy být postihován za neoprávněný pobyt v rozsahu 590 dnů, nýbrž v rozsahu 6 dnů. Při takto dramatickém zkrácení doby neoprávněného pobytu podle něj musí nutně dojít i k dramatickému zkrácení doby zákazu vstupu, potažmo zvolení mírnějšího procesního postupu.
3. Dle názoru žalobce dále z úpravy cizineckého práva vyplývá, že správní vyhoštění lze uložit toliko za protiprávnosti spáchané na území České republiky, byť následné opatření dopadá na území celé Evropské unie. Správní orgány tak nemohou trestat neoprávněný pobyt na území jiných členských států, protože není podstatné, zda cizinec před neoprávněným vstupem na území České republiky pobýval neoprávněně na území jiného státu. Rovněž je možné uplatnit postih za neoprávněný pobyt pouze za protiprávnost trvající ke dni jejího odhalení. V projednávané věci tedy podle žalobce lze dobu neoprávněného pobytu datovat ode dne jeho posledního vstupu na území do doby jeho odhalení. Jakýkoliv jiný postup by znamenal, že správní orgány by trestaly historickou protiprávnost. To by nutně vedlo k závěru, že správní orgány by mohly ukládat správní vyhoštění i za protiprávní stav trvající před deseti lety, přestože aktuálně by již netrval.
4. Žalobce proto uzavřel, že jeho neoprávněný pobyt by měl být vymezen jako období od posledního vstupu na území České republiky do doby jeho odhalení. Navrhl tedy zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula obsah podané žaloby a konstatovala, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Následně odkázala na stranu 4 napadené rozhodnutí, kde se žalobními námitkami zabývala v rámci odvolacího řízení. Zmínila, že zdůvodnila, proč shledala vymezení protiprávního jednání správným, a poukázala na znění ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
6. Dále žalovaná uvedla, že postih za neoprávněný pobyt cizince na území členských států Evropské unie a smluvních států je nutné vnímat jako snahu eliminovat právě případy neoprávněně pobývajících cizinců, kteří překročí tzv. vnější hranici schengenského prostoru a na základě zásady volného pohybu osob se mohou v jeho rámci pohybovat prakticky bez omezení, a to i v případě, že již nesplňují podmínky oprávněnosti pobytu. Pokud by takový cizinec nebyl kontrolován, může podle ní snadno nelegálně

přicestovat na území jakéhokoliv členského či smluvního státu včetně České republiky a neoprávněně zde pobývat. Bylo by tak nelogické, kdyby měl být postihován toliko za neoprávněný pobyt na území, kde jeho protiprávní jednání vyšlo najevo, přestože se neoprávněného pobytu dopustil již před vstupem na území tohoto státu.

7. Taktéž žalovaná podotkla, že žalobce je osobou osvobozenou od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území členských států Evropské unie a smluvních států, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Byl tedy oprávněn pobývat na území členských států Evropské unie a smluvních států ode dne 22. 9. 2021 do dne 20. 12. 2021.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaná shrnula, že nesdílí názor žalobce, podle nějž správní orgány nemohly sankcionovat jeho protiprávní jednání, kterého se dopustil mimo území České republiky. V předmětném řízení bylo podle ní dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi veřejným zájmem a ochranou soukromého a rodinného života žalobce. Závěrem proto žalovaná navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Žalobce byl dne 2. 8. 2023 kontrolován hlídkou Policie České republiky, které v mobilním telefonu ukázal ID stranu cestovního pasu X. Lustrací nebylo zjištěno žádné platné oprávnění k pobytu a žalobce uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického pasu X, který mu kamarádka odvezla na Slovensko. Z tohoto důvodu byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn.
11. Následně byl žalobce dne 4. 8. 2023 znovu zajištěn hlídkou Policie České republiky, a to podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dopustil se totiž jednání, pro které lze pobyt na území České republiky ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění. Právní zástupce žalobce předal hlídce platný biometrický cestovní doklad žalobce.
12. Z kopie cestovního pasu žalobce č. X vydaného X se podává, že poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo žalobci vyznačeno dne 22. 9. 2021 na maďarském hraničním přechodu Csanádpalota. Žádné následné výstupní razítko v dokladu vyznačeno nebylo.
13. Dne 4. 8. 2023 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne potvrdil, že na území schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 22. 9. 2021, a to na základě biometrického cestovního dokladu, když překročil vnější schengenskou hranici na maďarském hraničním přechodu Csanádpalota. Cestoval z Moldavska přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko do Portugalska. V Portugalsku pobýval nepřetržitě od 24. 9. 2021 do 24. 1. 2023. Následně vycestoval na dva dny do České republiky a poté zpět do Portugalska, kde opět pobýval od 26. 1. 2023 do 28. 7. 2023. Následně znovu vycestoval do České republiky a zde pobýval nepřetržitě až do 2. 8. 2023. Do Moldavska chtěl odjet 6. 8. 2023. Dříve nevycestoval, protože tam má dluhy a potřeboval peníze. Dále žalobce vypověděl, že do České republiky cestoval za prací a za svou přítelkyní. Nemá zde žádné

kulturní nebo společenské vazby ani žádný majetek. Zmínil také, že je zdravý a s ničím se neléčí. V České republice žije se svou přítelkyní. Výslovně pak uvedl, že nemá problém s vycestováním do Moldavska a že v České republice nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Podotkl, že přítelkyně s ním může vycestovat do Moldavska nebo počkat na jeho návrat. Neuplatňoval ani žádnou překážku ve vycestování s tím, že mu v zemi původu nic nehrozí a v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.

14. Správní orgán prvního stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti tomu se žalobce odvolal. Podané odvolání odůvodnil tím, že je mu kladen k tíži neoprávněný pobyt v délce 590 dnů, přičemž z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se podává, že datem jeho posledního vstupu na území České republiky byl 28. červenec 2023. Měl by proto být postihován za neoprávněný pobyt v rozsahu 6 dnů a nikoliv 590 dnů. Podané odvolání žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „**nařízení č. 2018/1806**“) *jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.*

18. Zdejší soud nejprve předesílá, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce skutečně ke dni zahájení řízení o správním vyhoštění pobýval na území České republiky neoprávněně. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů a taktéž z jeho výpovědi před správním orgánem prvního stupně v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v jeho cestovním pase lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 22. 9. 2021 přes Maďarsko a od té doby mimo tento prostor nevystoupil. Zdejší soud má tedy za prokázaný neoprávněný pobyt žalobce na území schengenského prostoru ode dne 21. 12. 2022 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu podle čl. 4 odst. 1 Nařízení č. 2018/1806) do 4. 8. 2023 (dne zahájení řízení o správním vyhoštění). V tomto ohledu tedy správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci.
19. Žalobce ostatně v podané žalobě žádným způsobem nerozporoval, že nebyl oprávněn pobývat na území České republiky (respektive členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace). Toliko namítal nesprávné vymezení doby svého neoprávněného pobytu, za který mu bylo správní vyhoštění uloženo. Tato doba by podle něj měla být striktně vymezena jako období od jeho posledního vstupu na území České republiky do doby odhalení jeho neoprávněného pobytu. Neměla být tedy brána v potaz doba jeho neoprávněného pobytu před posledním vstupem na území České republiky (28. 7. 2023).
20. S tímto závěrem žalobce se však nelze ztotožnit. Již ze samotného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (pozn.: ve znění účinném od 1. 7. 2023) zcela jasně vyplývá, že správní vyhoštění je ukládáno za neoprávněný pobyt na území České republiky, jakož i na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Je tedy zcela evidentní, že v případě ukládání správního vyhoštění je nutné zohlednit délku neoprávněného pobytu na celém tomto území, nikoliv pouze na území České republiky. Správní orgány tedy v projednávané věci postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když při rozhodování o správním vyhoštění žalobce zohlednily celou délku jeho neoprávněného pobytu na výše vymezeném území a nikoliv pouze délku posledního neoprávněného pobytu na území České republiky.
21. Je sice pravdou, že správní orgány vycházely nesprávně z toho, že neoprávněný pobyt žalobce trval pouze do 2. 8. 2023 (provedení první kontroly hlídkou policie České republiky), když neoprávněný pobyt cizince je ukončen až zahájením řízení o správním vyhoštění (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 2 Azs 53/2023-21, či ze dne 28. 7. 2023, č. j. 2 Azs 41/2023-34). K tomu nicméně námitka žalovaného zjevně nesměřovala. Navíc, i kdyby v tomto ohledu vycházely správní orgány ze správné délky neoprávněného pobytu žalobce, nemělo by to zřejmě na výrok rozhodnutí žádný vliv. Toto pochybení tedy nemůže vzhledem k celkové době neoprávněného pobytu a dalším okolnostem v projednávané věci ničeho změnit. Zrušení napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu by proto bylo i značně formalistické.
22. Pro úplnost již zdejší soud pouze dodává, že neshledal pochybení správních orgánů ani v souvislosti se stanovením délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

23. Je totiž na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. [3 Azs 12/2003-38](#)).“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46). Úvaha provedená správními orgány přitom nebyla v rozporu s pravidly logického usuzování a nevybočila z mezí stanovených zákonem. Závěry správních orgánů byly rovněž podloženy dostatečnými podklady a náležitě odůvodněny. V této souvislosti lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění uvedené na straně 6 napadeného rozhodnutí a na straně 7 prvostupňového rozhodnutí. Na okraj pak zdejší soud dodává, že se ztotožňuje i s názorem žalované, že stanovená doba v délce jednoho roku je s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci spíše mírná.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 9. ledna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce